

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.488/2024/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (eljáró: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd, cím) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (eljáró: dr. Kovács Loránd ügyvéd, cím) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperessel szemben sajtó-helyreigazítás iránti perében a Debreceni Törvényszék 8.P.21.072/2024/9. számú ítélete ellen az alperes 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a gazdasági társaság-t (cím), hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 800 (nyolcszáz) euró + 27 (huszonhét) % áfa másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint a Magyar Állam javára 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az elsőfokú eljárási és a fellebbezési illetéket – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – legkésőbb ezen ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül kell megfizetni. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] 2024. napján az alperes által szerkesztett [https://www."oldal neve'](https://www.) internetes oldalon megjelent „'cikk címe'” című újságcikk a felperes egy b.-i szórakozóhelyen viselkedésével kapcsolatban tett közléseket.

[2] A pert megelőzően a felperes eredménytelenül fordult sajtó-helyreigazítás iránti közlemény közzététele céljából az alpereshez.

[3] A perben a felperes a keresetében kérte az általa megjelölt tartalmú helyreigazító közlemény közzétételét.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte azzal, hogy a sérelmezett közlések valótlan állításokat nem tartalmaznak, azok véleménynyilvánítások voltak, amelyeket a közszereplő felperesnek tünnie kellett.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 3 napon belül 30 napra a cikk megjelenésének megfelelő szedési módban, betűméretben tegye közzé a következő helyreigazító közleményt: *»A [https://www."oldal neve'](https://www.) oldalon 2024. napján közzétett "HELYREIGAZÍTÓ KÖZLEMÉNY«* Kötelezte az alperest kiadó gazdasági társaság-t, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2 240 euró és 27 497 forint perköltséget, továbbá az államnak 36 000 forint kereseti illetéket.

[6] Az ítélet indokolása szerint a sérelmezett közlések minden részében tényállításnak minősültek, amelyek valóságtartamát az alperes nem tudta bizonyítani, ezért döntött az elsőfokú bíróság a helyreigazító közlemény közzétételéről.

[7] Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság: a felperes, bár közéleti szereplőnek minősül, őt is megilleti a magánélet védelme, és nem köteles tünni olyan, a sajtóban közölt tényállításokat, amelyeknek nincs valóságtartalma, emellett kétségtelen tény, hogy a cikkben

említett szórakozóhelyen a felperes nem közszereplőként jelent meg, a szórakozás pedig a magánélet része.

[8] A teljes mértékben pernyertes felperes egyrészt felszámította az utazással felmerült 20 100 forintos útiköltséget, másrészt az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét, amely 160 euró + áfa óradíjának mérséklésére – hivatkozva a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú eseti döntésében foglaltakra – nem volt alap. A tárgyalást megelőző 12 óra, a tárgyalásra felkészülésre 2 óra, összesen 14 óra munkaidő ráfordítás indokolt volt, amely alapján összesen 2 240 összegű euró díj volt felszámítható.

[9] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a perköltség forint devizanemben és – legfeljebb 3 munkaóra alapul vételével – 60 000 forint + áfa összegben meghatározását.

[10] Az elsődleges fellebbezésével kapcsolatban kiemelte, hogy a felperes kiemelt figyelmet élvező politikai közszereplő, aki többek között a közösségi médián keresztül folyamatosan és tudatosan gerjeszti a nyilvánosság kíváncsiságát, nemegyszer magánéleti körülményeit is bemutatva. A magánélete, viselkedése közérdeklődésre tarthat számot. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Von Hannover kontra Németország (EJEB 59320/00 sz. 2004. június 24.) és a Couderc és Hachette Filipacchi kontra Franciaország (EJEB 40454/07 sz. 2015. november 10.) ügyére, az Alkotmánybíróság 3/2015 (II.2.) AB határozatára hivatkozva kifejtette, hogy a közszereplők egyes magáncselekedetei nem tartoznak a magánélet körébe, tekintettel a politikai vagy társadalmi életben betöltött szerepükre és a nyilvánosság érdeklődésére. A társadalomnak az információhoz való joga megjelenik abban, hogy a nyilvánosan tanúsított magatartásukat sajtó útján megismerjék. Ebből következően hiányzik a kereset jogalapja.

[11] A másodlagos fellebbezését érintően előadta, hogy a perköltség kizárólag forintban határozható meg, ellenkező esetben nem lenne végrehajtható. Azösszegezés is eltúlzott. A felperes ugyanazt a helyreigazítási kérelmet nyújtotta be párhuzamosan 35 cikket érintően, az eljárásonként külön-külön elszámolni kívánt munka eltúlzott, megalapozatlan, a józan ésszel nyilvánvalóan ellentétes, a piaci viszonyokkal nem egyeztethető össze. A Kúria Pfv.20.995/2023/4. számú ítéletére hivatkozva felhívta, hogy a sajtó-helyreigazítási perekben helye van a perköltség mérséklésének; az ügy nem bonyolult megítélésű, az eljárás tárgyát néhány tényállítás képezte, egy tárgyaláson befejezhető volt, és nem állt arányban a meg nem határozható pertárgyértékkel sem. A sajtó nem vitásan alkotmányos feladatát teljesíti azzal, hogy a társadalom egésze szempontjából lényeges kérdésekben tájékoztatást ad az olvasók széles rétege számára. A sajtó szerepe nem megkerülhető a közgondolkodás alakításában, a társadalom tudatosságának elősegítésében, ezen szerepének betöltését azonban az eltúlzott perköltség nagymértékben megnehezíti.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

[13] Kiemelte, hogy arra ugyan helyesen hivatkozik az alperes, hogy a felperes politikai közszereplőnek minősül, arra azonban tévesen következtet, hogy a közszereplőnek a különös közérdeklődésre számot tartó magánéleti megnyilvánulásai olyan közérdeklődésre számot tartó cselekedetek, amelyekkel kapcsolatban a tűrési kötelezettsége nem korlátozott. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:44. §-ának (1)-(3) bekezdései értelmében a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása nem járhat az emberi méltóság sérelmével és nem minősül közügynek a közéleti szereplő magán- vagy családi életével kapcsolatos tevékenység. A felperes a nyilvános szórakozóhelyen való megjelenése és magatartása kifejezetten a magánéletének részét képező cselekmény volt, arra a hivatkozott tűrési kötelezettség nem terjedt ki. A közszereplők fokozott bírálhatósága sem

jelenti azt, hogy ne léphetnének fel a személyüket érintő valótlan és tevékenységüket kedvezően bemutató kijelentésekkel szemben. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog nem terjed ki a valótlan tények tudatos állítására.

[14] A perköltség a szerződési szabadság elvének megfelelően a forinttól eltérő pénznemben megítélhető, az ellenkező álláspont azt eredményezné, hogy a bíróság a felek megállapodását felülírva, attól eltérően az ügyvédi megbízási szerződésben rögzített pénznemtől különböző pénznemben állapítaná meg a perköltséget. Indokolatlan az elsőfokú perköltség mérséklése. A Kúria hivatkozott precedensképes döntése alapján az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki a bírósági mérséklés, ha az a piaci viszonyokkal és a józan ésszel ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. Az ügyvédi megbízási szerződésben elfogadott 160 euró + áfa nem tekinthető ilyen eltúlzott mértékűnek. Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének és megfelelően vette gondos ellenőrzés alá a felszámított perköltséget és annak eredményéről részletesen számot adott. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál kizárólag az adott perben kifejtett munka mértéke vehető figyelembe, más perekben kifejtett tevékenységre tekintettel annak mérséklésére nincs jogszabályi lehetőség.

[15] Az ítéltábla a fellebbezést a következők szerint megalapozatlannak találta.

[16] Alaptalanul hivatkozott az alperes a helyreigazítási kötelezettséggel szemben a felperes közéleti szereplő minőségére.

[17] A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. §-ában és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495.-501. §-ában szabályozott sajtó-helyreigazítás a polgári jog különleges személyiségvédelmi eszköze. A lényege, hogy amennyiben valakiről meghatározott sajtótermékben (médiatartalomban) valótlan tényt állítanak, híresztelnek, való tényt hamis színben tüntetnek fel, a lehetőség szerinti legrövidebb időn belül, igényt terjeszthet elő arra, hogy a sajtótermékben (médiatartalomban) olyan helyreigazító közlemény jelenjen meg, amelyből kitűnik, hogy a sérelmezett közlés mely tényállításai valótlan, megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, és ezzel szemben melyek a való tények.

[18] Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a peres felek által sem vitatott körülményben, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül. Az is helyes következtetés, hogy a közéleti szereplőnek a Ptk. 2:44. §-ában, továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [48]-[50] bekezdéseiben és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [40] és [48] bekezdéseiben foglaltak alapján a közérdeklődésre számot tartó ügyben kifejtett vélemények, kijelentések vonatkozásában a véleményszabadság erősebb oltalma alapján fokozott türelmet kell tanúsítania. Ehhez képest kellett abban állást foglalni, hogy az alperes által tett közlések tényállításként vagy véleménynyilvánításként minősülnek-e. Ennek azért volt jelentősége, mert a sajtó-helyreigazítás mint különleges személyiségvédelmi eszköz értékítéssel megvalósított véleménynyilvánítás tekintetében nem alkalmazható. Véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita ugyanis önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja. [Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú kollégiumi állásfoglalásának III. pontja]

[19] A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára vonatkozó közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, valami lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény értékelést, álláspontot, bírálatot fejezi ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni. Mint ahogy azt a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.746/2010/2. számú ítélete kiemelte: A tény a való világ része, annak valamely objektív – az emberi tudattól független – mozzanata, a múltban létezett, vagy a jelenben létező érzékelhető jelenség, állapot, esemény, történés vagy cselekvés. A vélemény ezzel szemben szubjektív kategória, valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet,

következtetés. A tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, ezzel szemben egy adott véleménnyel lehet azonosulni, vagy attól elhatárolódni, de ahhoz a valóság kritériuma nem kapcsolható. Vitás esetben tehát a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az úgynevezett – lényegében az Emberi Jogok Európai Bíróságának már a *Lingens kontra Ausztria* (EJEB 9815/82 sz., 1986. július 8.) ügyében hozott ítéletével kialakított, a *Csánics kontra Magyarország* (EJEB 12188/06 sz., 2009. január 20.) ügyben is következetesen alkalmazott – *bizonyíthatósági teszt* alapján történhet, amely szerint az a közlés, amelynek valósága vagy valótlanága bizonyítható, az tényállítás, amelynek valóságtartalma pedig nem bizonyítható, az vélemény.

[20] A bizonyíthatósági teszt alapján a sérelmezett közlések egyértelműen tényállításnak minősülnek, hiszen a felperest érintő történésekre, eseményekre, magatartásokra mint az objektív valóság részeire hivatkoztak; ezt a következtetést egyébként a fellebbezésében az alperes sem vitatta. A valótlan tartalmú sajtóközlemény által okozott sérelem minimális kompenzációjához fűződő méltányolható igény, a valótlan tartalom a valóságnak megfelelő helyreigazítása, a sajtó objektív kötelezettsége. Mint ahogy arra a fellebbezési ellenkérelem is helytállóan hivatkozott: a következetes bírói gyakorlat szerint amennyiben a helyreigazítás törvényes feltételei fennállnak, úgy nincs különbség abban, hogy az érintett közéleti szereplő-e vagy sem. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog ugyanis nem terjed ki a valótlan tények közlésére, még ha az a közügyeket is érintette volna. A 7/2014. (III. 7.) AB határozat [62] pontjában is kifejtett értelmezésből egyértelműen következik, hogy a sajtónak jogában áll a közérdekű szereplők tevékenységének bírálását is megfogalmazni. A valós ténybeli alapon álló kritikával szemben a közéleti szereplőt fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban ennek korlátját jelentik a sajtószervtől megkívánt körültekintés elmulasztása miatt hamisnak minősíthető tényállítások. A sajtószabadság gyakorlása pedig nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, mert a hírszerkesztők egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése. Tehát a sajtó által tárgyalt közérdeklődésre számot tartó esemény ténye sem mentesítheti a sajtószervet azon kötelezettsége alól, hogy a véleménynyilvánításaik alapját képező tényekről a valóságnak megfelelően tájékoztasson. (Ekként: Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.120/2021/5.- közzétéve: BDT2022. 4497, Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.575/2022/3., Kúria Pfv.IV.22.394/2017/7., Kúria Pfv.IV.21.297/2021/5.)

[21] Az elsőfokú bíróság a perköltség megfizetésének devizanemét és összegét is helyesen határozta meg.

[22] Kétségtelen, hogy Magyarország Alaptörvényének K) cikke szerint Magyarország hivatalos pénzneme a forint, ez azonban semmilyen módon nem zárja ki a szerződéses pénzfizetési kötelezettség más pénznemben meghatározását és a végrehajtásnak sem akadálya. A törvényes fizetőeszköz közgazdasági értelemben annyit jelent, hogy Magyarország területén mindenki köteles elfogadni a forintban történő fizetést, azonban nem vezethet arra a következtetésre, amely a létező más devizanemek a gazdaságban alkalmazhatóságát kizárják.

[23] A Pp. 80. §-a perköltség fogalmát úgy határozza meg, hogy az a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is; nem tartalmaz előírást azonban a jogszabály a perköltség kizárólag forintban vagy idegen pénznemben meghatározhatóságáról.

[24] A perköltség viselése tekintetében a perrendi szabályok a kártérítés analógiájaként a kiegyenlítés elvéből következő áthárításból indulnak ki. Ennek alapja az, hogy a perköltség megtérítése iránti igény egy olyan kötelmi jogviszonyból fakad, amely azáltal jön létre, hogy az igényérvényesítés folytán a félnek olyan költségei keletkeznek,

amelyek az ellenfél jogellenes magatartása (az anyagi jogi kötelezettség megszegése, illetve alaptalan igényérvényesítés vagy védekezés) hiányában nem merültek volna fel.

[25] A perköltség a szerződésen kívüli károkozás anyagi jogi szabályaira átvezető értelmezéséből következik a jogérvényesítés folytán felmerülő károk megtérítésének alkalmazhatósága. A Ptk. a kötelek közös szabályainál meghatározott – tehát a szerződésen kívüli károkozásokra is irányadó – 6:45. §-ának (1) bekezdése értelmében a pénztartozást a teljesítés helyén és idején érvényben lévő pénznemben kell megfizetni; míg a jogszabályhely (2) bekezdése szerint a más pénznemben meghatározott pénztartozást a teljesítés helye szerinti jegybank által a teljesítés idején meghatározott árfolyam – ha ilyen nincs, a pénzpiaci árfolyam – alapján kell átszámítani. Ha a pénztartozás külföldi pénznemben teljesítendő, és a teljesítés idején a tartozás a külföldi pénznemben nem teljesíthető, a pénztartozást az (1) bekezdésben foglaltak szerint kell teljesíteni. A Ptk. tehát a teljesítés helyén és idején érvényes pénznemet jelöli meg a lerová pénznemként, azonban ez a rendelkezés diszpozitív, a lerová pénznem meghatározása a felek szabad megállapodásának tárgya. A tartozást a felek meghatározhatják ettől eltérő pénznemben (ez a kirovó pénznem); ilyenkor a pénztartozás mértékének megállapítása a kirovó összeg meghatározásával történik, de teljesíteni – értékegyenlet útján – a lerová pénznemmel kell.

[26] A kizáró szabályok hiányában megengedhető a perköltség idegen pénznemben meghatározása. A perköltség a pervesztes félre hárításának alapja az ellenérdekű fél jogellenes magatartásával a vagyonban bekövetkezett hátrány kompenzálása; és mivel az anyagi jogi jogviszonyokból eredő fizetési kötelezettség meghatározása történhet idegen pénznemben, úgy nincs akadálya a perköltség ilyen módon meghatározásának sem.

[27] A perköltség idegen pénznemben történő meghatározása végrehajtási szempontból sem aggályos: ha a perköltségnél nem forint, hanem deviza összeg van meghatározva, akkor a végrehajtó azt akként tudja behajtani, hogy kifizetéskori árfolyamon átváltja a forintot a devizára. A végrehajtási ügyérték a végrehajtási lap kiállításának napja szerint meghatározott forint összeg.

[28] Ezt az értelmezést alátámasztja a Pp. 22. §-ának (1) bekezdése, amely szerint a per tárgyának az értékét forintban kell meghatározni. Mivel a törvény szükségesnek tartja egy eljárásjogi intézmény esetében kiemelni, hogy annak meghatározása a törvényes hazai fizetőeszközben történhet, ezzel azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy mindez nem következik automatikusan abból, hogy a pert magyar bíróság folytatja le. Mivel a perköltség meghatározásánál ilyen kitétel viszont nem szerepel, ezért egyértelmű, hogy ilyen korlátozást ennél a jogintézménynél nem kívánt bevezetni.

[29] A perköltség idegen pénznemben meghatározhatóságát erősíti a Kúria 3/2018 (IX.17.) KMK véleményének 5. pontja, amely szerint az elmaradt jövedelmet abban a pénznemben kell vizsgálni, amelyben ahhoz a károsult hozzájutott. Részben vagy egészben külföldi pénznemben fizetett jövedelmet ennek megfelelően külföldi pénznemben kell megítélni. Mivel az ítéleti marasztalás alapja ebben az esetben egy magánjogi – kártérítési – jogviszony, és nem vitatottan a megítélt perköltség alapja is egy polgári jogi – ügyvédi megbízási – jogviszony, az értelmezés nyilvánvalóan a perköltségre is irányadó.

[30] Az ügyvédi munkadíj forinttól eltérő pénznemben kikötése összhangban áll az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Ügyvédi tv.) 30. §-ának (1) bekezdésében és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-ának (1) bekezdésében írtakkal is.

[31] Nem volt jogszabályi alap az ügyvédi munkadíj összegének mérséklésére sem.

[32] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság nem ítélte meg a teljes felszámított költséget, mivel a 14 órára meghatározott munkadíj az áfa összegét nem

tartalmazza, azonban ezzel szemben a felperes nem fellebbezett, így azt a másodfokú felülbírálati jogkörében eljáró ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem érinthette.

[33] A fél a peres eljárásban a perköltség megtérítését – mely a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült – a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján annak felszámításával kérheti. Ez a perköltség magában foglalja a jogi képviselő közreműködésével felmerült kiadásokat, ami az Ükr. alapján érvényesíthető. Ez lehetséges a megbízási szerződésben kikötöttek alapján (2. §), vagy a pertárgyérték alapulvételével (3. §).

[34] A perbeli esetben a pernyertes felperes az ügyvédjével kötött óradíjon alapuló elszámolást tartalmazó szerződés szerint számította fel a perköltség összegét, és a bíróságnak is ebből kellett kiindulnia.

[35] Az Ükr. 2. §-ának (1) bekezdése nem határozza meg a felszámítható ügyvédi munkadíj mértékét, az egyértelműen szabad megállapodás tárgya. Ennek a szabad megállapodásnak azonban a 2. §-ának (2) bekezdése állít korlátot akkor, amikor feljogosítja a bíróságot – akkor is, ha az ellenérdekű fél azt nem vitatja – a kikötött ügyvédi munkadíj kivételes esetben történő mérséklésére. Ennek a rendelkezésnek a helyes értelmezése érdekében adott egyértelmű útmutatást a Kúria hivatkozott precedensértékű Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében, amikor annak [41] bekezdésében rögzítette, hogy a szerződésben megállapított munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelveivel szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltűzött mértékű. Ebből fakadóan a fellebbezésben felhívott pertárgyérték a felek megállapodásában kikötött ügyvédi munkadíjat mérséklő tényező nem lehet.

[36] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelésével annyiban, hogy a kikötött és a felperes által érvényesített 160 euró (amely ítélelhozatalakor mintegy 64 000 forintnak felelt meg) + áfa óradíj a jelenlegi ár- és értékviszonyok mellett, bár kétségtelenül magas, de a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nem ellentétesen kirívó mértékű, ekként nem eltűzött. Az ítéltábla a bírói gyakorlat alapján hivatkozik a Fővárosi Ítéltábla a Gf.40.043/2021/11. számú döntésében megállapította, hogy a piaci viszonyok között nem eltűzött a 30 000 forint + áfa ügyvédi munkadíj 1 órára.

[37] Ez az óradíj, valamint az elszámolható munkaórák száma az alperesi érveléssel ellentétben akkor sem mérsékelhető, ha több hasonló, ugyanolyan jogi megítélésű per van folyamatban ugyanazon vagy más bíróságokon, így ha lényegében azonos jogi indoklására hivatkozással nyújtja be a felperes a keresetet, és végez ehhez igazodó eljárási tevékenységeket. Nem lehet eltekinteni az eltérő peradatoktól, az eltérő alperesi védekezésektől, a határidők betartásától, az ügyek ekkor is fennálló egyedi körülményeitől. A jogi képviselő az eljárás során az ügyfelek teljeskörű perbeli és peren kívüli, az eljárással összefüggő képviseletére köteles. A képviselet szerződészerű ellátásához nyilvánvalóan egyedileg kell időt fordítani a megbízó ügyféllel történő egyeztetésre, a releváns adatok összegyűjtésére, másfelől azok összevetésére, értékelésére, és az ellenérdekű fél védekezésére is tekintettel, mindezek alapján a szakmai álláspont kialakítására. A periratok alátámasztják, hogy az ügyvéd tényleges perbeli tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt, ügyfele jogi képviseletét az eljárási jognak megfelelően ellátta és ehhez a tevékenységhez igazodó felszámított munkaórák valósak és indokoltak voltak.

[38] Nem foghat helyt az alperes által a sajtó alkotmányos feladatának ellátása akadályoztatottságára hivatkozás. A perköltség a teljes kártérítés elvéből levezetett tisztán vagyoni jogkövetkezmény, amely ezáltal csak a jog perbeli érvényesítésével okozati

összefüggésben felmerült kiadásokat és nem más szempontokat enged figyelembe venni. Megtérítésének alapja, hogy a pervesztes, így az alaptalanul perlekedő, vagy éppen az önkéntes jogkövetést mellőző fél a költségek tekintetében olyan – tehát sem nem rosszabb, sem nem jobb – helyzetbe kell, hogy hozza ellenfelét, mint ha a perre nem került volna sor. Az alperesnek akkor, amikor annak ellenére, hogy nem rendelkezett a közleményben előadottak valóságát azonnal igazoló bizonyítékokkal, a per előtt nem teljesítette a helyreigazítási kérelmet, számolnia kellett a perindítás, majd a pervesztesség kockázatával, így akár jelentős összegű perköltség fizetési kötelezettsége keletkezésével.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján tárgyi illeték-feljegyzési jogos perben feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére az ítéltábla a Pp. 499. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján a kiadót kötelezte a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdése által meghatározottak szerint. Ennek összegét az Itv. 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és 46. §-ának (1) bekezdése szerint határozta meg.

[41] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és 499. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte továbbá az ítéltábla a kiadót az alperes másodfokú pervesztességre tekintettel a felperes javára az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott, a peradatok alapján megfelelően igazolt, a fellebbezés áttekintésére, az ügyféllel egyeztetésre, az ellenkérelem elkészítésére fordított 5 óra – amely megvalósulása tekintetében az ítéltáblának nem merült fel kétsége és amelyet a másodfokú peradatok is alátámasztanak – számításával 800 euró + áfa ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére.

Debrecen, 2024. december 12.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró